

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרנ"ג

ערב שבת קודש פ' וישב, א' דחנוכה, מבה"ח טבת
ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה

מסור ונתון לעשות צדקה וחסד

בעל מעשים ומרץ ורב פעלים

הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה

בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש

ממיסדי ומנהלי הארגון "פרי"

לקרב את היהודים עולי רוסיה לאביהם שבשמים

ולהכניסם בבריתו של אאע"ה

המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון

הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים

ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'

השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך

ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש

זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה

נפטר בשם טוב

כ"א תמוז ה'תשס"ז

ת' נ' צ' ב' ה'

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

פרסום הנסים נוגע לזירוז ביאת משיח! / משיח ש"פ וישב החשוב

7 זמן הגאולה

כעת הפיתוי לא יצליח! / פ' השבוע והזמן הנכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

אין לחלוח את עיכוב הגאולה בכך שבנ"י לא חיכו מספיק / קטעים קצרים בעניני גאולה

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח

מדוע אני הוא זה שצריך לדבר על "מיהו יהודי"? / שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 כתב-יד-קודש

העילוי המיוחד בחנוכה שמתחיל ומסתיים בשבת / צילום מהגהת שיחת ש"פ וישב החשוב

מוקדש לזכות התמימים השלוחים
לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורידייל, פלורידה
ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
ולזכות רב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' ש"י ענת**

המדור "וילחום מלחמת ה' - וינצח" מוקדש לעילוי נשמת
הרה"ג המקובל עש"ר כמוה"ר יהודה ב"ר משה ישועה זצוק"ל פת"ה
נפטר ביום ז'ך מנחם-אב ה'תש"ב
ולזכות בני משפחתו שחיו: ר' יהודה בן תנינה וזוג' סיגל בת רבקה, וילדיהם:
נדב נתן גבריאל, אלישע מישאל יצחק, יותם מנחם מענדל ויעקב ישראל זושא שחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

אינגאנצן דורכגענועמן און דורכגעדרונגען מיט שבת'דיקייט.

[ווי אונטערשטראכן אויך אין דער הדלקת נר ראשון דחנוכה (בערב שבת): מ'האט אנגעצונדען דעם נר א משך זמן פאר שבת; אבער - דאס איז די הדלקה פון נר ראשון דחנוכה - שבת (וואס דערפאר דארף דער נר דלוק אריינציען **כהשיעור אין שבת**)].

ה. די קביעות פון יום ראשון (און יום אחרון) פון חנוכה ביום השבת שטרייכט אויך אונטער די שייכות פון חנוכה מיט דער גאולה האמתית והשלימה [חנוכת בית המקדש השלישי] - ווייל יעדער שבת איז פארבונדן מיט יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים - וואס דעמולט וועט קדושה (שבת) שטיין אנטפלעקט אין דער גאנצער בריאה, **בכל הבריאה כולה** "והיתה לה' המלוכה".

ד. אין דעם לימוד פון חנוכה דעם יאר - איז פאראן א חידוש - אז חנוכה הריבט זיך אן (און ענדיקט זיך) אין דעם טאג פון שבת קודש [נסף אויף דעם וואס דער גאנצער יאר האט זיך אנגעהויבן מיט א שבת] - וואס לויט דער החללה שטעלט זיך אריס דער גייסט פון דער גאנצער זאך (אלע ימי החנוכה):

"שבת קודש באר"ט - קדושה, דעם אפשיידונג און באזונדערע אפגעטיילטקייט (הבדלה) פון קדושה (לגבי חול)."

באמת איז דער לעבן פון א איד - בודנת "שבת", ווייל יאני נב"איתי לשמש את קוני", און תורה זאגט אן: "כל מעשך יהיו לשם שמים" און "בכל דרכיך דעהו" - אזוי אז זיין גאנצע לעבן דארף זיין דורכגעדרונגען מיט קדושה - הייליקייט - געטליכקייט.

אין "שבת" גופא וויינען אבער פאראן זדנות: סאינו ניס גלייך די קדושה אין די הנהגה כימי החול לגבי די קדושה ביום השבת ווען מאיז אפגעשיידט פון עוברין דחול; אזוי אויך בא אידן איז ניס גלייך די קדושה (שבת) פון א "כולל יונגער-מאן" א תלמיד אין ישיבה, וכ"כ, בא וועמען "תורתו אומנעי", לגבי א געשעפטסמאן וועלכע טוט זיין ארבעט לשם שמים.

און דער אנטערשייד איז גאר איינפאך: אין די וואכעדיקע טעג, און וואכעדיקע ארבעט - איז די קדושה אנגעטאן אין "לבושים" פון חול, און א איד דורך זיין עבודה איז מגלה די באהאלטענע קדושה דערין; דאקעגן שבת, און אין תורה (הייליגע) טעטיקייטן - שטייט די קדושה/לכתחלה בגלוי (אן לבושים).

און אין דעם באשטייט דער אריפטו פון חנוכה וועלכע הריבט זיך אן מיט שבת: מיכאקומט דעמולט כח אז די עבודה פון "נר מצוה ותורה אור" (אין חנוכה) זאל מלכתחלה זיין א "שבת'דיקע" בגלוי (ניס ווי דאס איז אנגעטאן און פארדעקט אין "וואכעדיקע" לבושים), און דאס - די התחלה - וויקט אז אזוי זאל זיין די עבודה פון אלע טעג פון חנוכה - אז אויך די וואכעדיקייט אין זיי (כולל) - אויך דער חזן און תרמודאי) זאל זיין אינגאנצן דורכגענומען און דורכגעדרונגען מיט שבת'דיקייט.

[ווי אונטערשטראכן אויך אין הדלקת נר ראשון דחנוכה (בערב שבת): מ'האט אנגעצונדען דעם נר א משך זמן פאר שבת, אבער - דאס איז די הדלקה פון נר ראשון דחנוכה - שבת (וואס דערפאר דארף דער נר דלוק אריינציען **אין שבת**)].

ה. די קביעות פון יום ראשון (און אחרון) פון חנוכה ביום השבת שטרייכט אויך אונטער די שייכות פון חנוכה מיט דער גאולה האמתית והשלימה [חנוכת בית המקדש השלישי] - ווייל יעדער שבת איז פארבונדן מיט יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים - וואס דעמולט וועט קדושה (שבת) שטיין אנטפלעקט אין דער גאנצער בריאה "והיתה לה' המלוכה".

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב ע"ה** - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שחיו

העילוי המיוחד בחנוכה שמתחיל ומסתיים בשבת

בקשר עם חג החנוכה, ובמיוחד בקביעות שנה זו, מובא בזה צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ג' פ' מקץ, כ"ח כסלו, נר ה' דחנוכה ה'תש"נ – בביהכ"ס, לילדי "צבאות השם" שיחיו בכל קצוי תבל (נדפס בספר השיחות תש"נ ח"א ע' 197 ואילך)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק – בא בהדגשה):

ד. אין דעם לימוד פון חנוכה דעם יאָר – איז פאראן א חידוש – אז חנוכה הויבט זיך אין (און ענדיקט זיך) אין דעם טאג פון שבת קודש [נוסף אויף דעם וואס דער גאנצער יאר האט זיך אנגעהויבן מיט א שבת] – וואס לויט דער התחלה "שטעלט זיך" אויס דער גייסט פון דער גאנצער זאך (אלע ימי החנוכה):

"שבת קודש" איז באדייט - קדושה, די אפשיידנוג און אפגעטיילטקייט (הבדלה) פון קדושה (לגבי חול).

באמת איז דער גאנצער לעבן פון א איד – בדרגת "שבת", ווייל "אני נבראתי לשמש את קוני", און תורה זאגט אן: "כל מעשיך יהיו לשם שמים" און "בכל דרכיך דעהו" – אזוי אז זיין גאנצער לעבן דארף זיין דורכגעדרונגען מיט קדושה – הייליקיט – געטליכקייט.

אין "שבת" גופא זיינען פאראן דרגות: ס'איז ניט גלייך די קדושה אין די הנהגה בימי החול לגבי די קדושה ביום השבת ווען מ'איז אפגעשיידט פון עובדין דחול; אזוי אויך בא אידן איז ניט גלייך די קדושה (שבת) פון א "כולל יונגער-מאן, פון א תלמיד אין ישיבה, וכיו"ב, בא וועמען "תורתו אומנתו", לגבי א געשעפטסמאן וועלכע טוט זיין ארבעט (געשעפט) לשם שמים.

און דער אונטערשייד איז גאר איינפאך: אין די וואכעדיקע טעג, און וואכעדיקע ארבעט – איז די קדושה אנגעטאן אין "לבושים" פון חול, און א איד דורך זיין עבודה איז מגלה די באהאלטענע קדושה דערין; דאקעגן שבת, און אין תורה (הייליגע) טעטיקייט – שטייט די קדושה מלכתחלה בגלוי (אן לבושים).

און אין דעם באשטייט דער אויפטו פון א חנוכה וועלכע הויבט זיך אן מיט שבת: מ'באקומט דעמולט כח אז די עבודה פון "נר מצוה ותורה אור" (אין חנוכה) זאל מלכתחלה זיין א "שבת'דיקע" בגלוי (ניט ווי דאס איז אנגעטאן און פארדעקט אין "וואכעדיקע" לבושים), און דאס – די התחלה – ווירקט אז אזוי זאל זיין די עבודה פון אלע טעג פון חנוכה – אז אויך די וואכעדיקייט אין זיי (כולל – אויך דער חוץ און תרמודאי זאל זיין

פרסום הנסים נוגע לזירוז ביאת משיח!

איתא בגמ' ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח", אך מכיון שחזקי' לא שם לב כדרוש לנסים שהקב"ה עשה לו, לא זכה שמשיח יבוא בימיו, היינו, שהוא יהי' משיח! • נוסף על הענין דהכרת הטוב שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי - שזה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו! • יש להחליט עתה בנוגע לכל עניני חנוכה, כולל עריכת התוועדויות חסידותיות גדולות בכל ימי החנוכה, באופן הכי טוב, הכי עמוק, הכי רחב והכי גדול, ומתוך שמחה וטוב לבב. • משיחת ש"פ וישב ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

א. דובר כמה פעמים לאחרונה אודות מעשה נסים:

ישנם כאלה שמתלוננים, מדוע זמננו זה שונה מהדורות הקודמים, בכך, שבדורות הקודמים מצינו בספרים שאירעו נסים גלויים ממש, ואילו עתה נמצאים אנו בזמן ש"אותותינו" לא ראינו אין גו' אתנו יודע עד מה?"!

ובכדי להוכיח עד כמה טענה זו אינו נכונה, יש ללמוד מנס גדול שאירע דוקא בזמננו זה, נס הקשור עם מדינת צרפת, אלא שדוקא מחמת גודל הנס (כמדובר כמה פעמים) – אין משימים-לב לזה כדבעי, ולא פרסמו את הנס. ואפילו כשדברתי על כך עם חסיד – נענית, שלא כך לימדו אותו בליבו אויטש...

אותו לימדו – טוען הוא – שאין ענין ב"פרסומי ניסא". אמנם בנוגע לחנוכה מצינו שהמצוה היא "פרסומי ניסא"², וכן בנוגע לפורים³, אבל הרי זה גופא מדגיש, שכל שאר הענינים מלבד חנוכה ופורים, אין ענינם פרסומי ניסא. וממילא אין לבזוז על כך זמן, משום שבכל רגע ורגע ישנו החיוב דלימוד התורה, ובאם אינו מנצל רגע זה ללימוד התורה, הרי על זה נאמר מה שאדמו"ר הזקן מביא⁴ בתחילת ספר תניא קדישא!

אפילו כשניסיתי בעבר לעורר תשומת-לב בנוגע לנס זה, ודיברתי על כך בהתוועדות – לא התעוררו מזה; אכן, אלה שכותבים את הרשימות מההתוועדויות כתבו את מה

(2) שבת כא, ב ובפרש"י.

(3) ראה מג"א או"ח סתר"צ סקכ"ג.

(4) מסנהדרין צט, סע"א.

שדברתי במדויק מבלי להחסיר אף מלה, אלא שהרשימה נשארה מונחת בארון-הספרים בלבד ("אויפן פאליצע"), ולפועל לא שמו לב לגודל הנס שבדבר!

ב. מהו הנס שאירע בדורנו זה בצרפת?

ע"ד שמצינו בכל מדינה, שיש לה דגל משלה (כמו שמצינו בנוגע לדגלי בני ישראל ג"כ) המורה על ענינה ותוכנה ומציאותה, כמו-כן יש לכל מדינה ניגון משלה, שבכל מאורע מיוחד של המדינה, מאורע רשמי, וכן כשרבים מאנשי המדינה צועדים יחד בקשר למאורע רשמי של המדינה – שרים אז את הניגון של המדינה, ועד"ז מחוץ למדינה, ע"י הבאי-כח שלה, שבמאורעות מיוחדים שרים ניגון זה, הנקרא – הניגון של המדינה.

ועד"ז מצינו בנוגע למדינת צרפת, שגם לה יש ניגון משלה, הקשור עם שחרורה של מדינת צרפת מתחת מלכות המלך והמלכה, יחיד ויחידה – אל החופש, כמו שכתוב בדברי הימים של המדינה ההיא.

כלומר, זהו ניגון המסמל את יציאתה של צרפת אל החופש ואת השלטון החדש שלה שלאחרי המהפיכה – אותו שלטון שאילו התנגד אדמו"ר הז קן בכל התוקף, כנ"ל.

וזהו הנס האמור – שלפתע, ביום מסויים, הפסיקה מדינת צרפת לנגן ניגון זה בתור הניגון הרשמי של המדינה!

דבר שאינו מובן כלל על-פי דרכי הטבע!...

זקני החסידים רצו לבאר, שמכיון שחסידים התחילו לנגן ניגון זה, גבר צד החסידים על הצד שכנגד [שלאמיתתו של דבר, אינו מנגד, ורק שעבודתו ותכליתו שונה מזו של החסידים], עד כדי כך, שמדינת צרפת "נתנה ומסרה" ("האָט אָפּגעגעבן") את הניגון שלה לחסידים.

אבל אעפ"כ, עד היום הזה, אי אפשר להגיע לסוף ההסברה וטעם הדבר ("קען מען

נישט צוקומען צום טאַלק") – איך יתכן שלפתע הפסיקה מדינת צרפת לשיר את הניגון האמור בתור ניגון המדינה!...

ג. אלא שזהו הנס האמור, שאותו הניגון – עם אותם ה"תנועות" – שהיה סמל לשחרורה של צרפת ולעלי' לשלטון של משטר זה אשר אליו התנגד אדמו"ר הזקן בכל התוקף, מכיון שהי' מנגד לעניני יהדות וכו' – פסק לפתע מלהיות הניגון הרשמי של מדינת צרפת, ואדרבה – נהפך לניגון חסידי ככל שאר הניגונים!...

ועד כדי כך נ'שתקע הדבר', ששכחו לגמרי שפעם הי' זה ניגונה הרשמי של מדינת צרפת!

ועד שישנם כאלה, שכאשר הם שומעים ניגון זה בהתוועדות חסידותית, ובפרט בהתוועדויות הקשורות עם יהודי צרפת – אינם יודעים כלל, מה מקורו של הניגון ("פון וואַנעט שטאַמט דער ניגון"), וכל מה שידוע להם הוא, שזהו ניגון חסידי ככל שאר הניגונים, אלא שבניגוני החסידים גופא, הרי ישנם ניגונים שנתחברו לפני שנים רבות, וישנם ניגונים שניתוספו בשנים שלאחרי זה.

– וכמו-כן הולך וניתוסף, שמפעם לפעם מתחדשים עוד ניגונים חסידיים, ע"י אלה המסוגלים "לעשות ניגון טוב" ("מאַכן אַ גוטער ניגון"), וכפי שרואים שהניגון מתקבל ע"י הציבור, ומנגנים אותו במעמד הציבור, הכולל את כל הסוגים שבבני ישראל. כמרומו בכך ש"צבור" ר"ת⁵: צדיקים, בינונים, והסוג השלישי המרומו באות רי"ש, מעלת האתהפאכא, שגם אותו מחברים ע"י הז"א"ו המחבר' לצדיקים ובינונים, (ועד לתכלית השלימות בציבור, מאה ואלף ורבוא, כדאיתא במשנה בברכות⁶).

ד. וזהו תוכן הנס האמור, אלא, שדוקא

וא"כ מדוע אני צריך לנצל את הזמן כדי לדבר על "מיהו יהודי"?

אלא היות ואני רואה שהעסקנים אינם פועלים מאומה בזה, הם רק נקראים "יושב-ראש" ("טשערמאַן"), "נשיא" או "מנהל", אך אינם פועלים מאומה, הם עושים רק מה שצריך כדי לצאת ידי חובת ה"בעלי-בתים", ובמילא כאשר הבעה"ב מביטים למזרח הוא נותן להם "יישר-כח" ואף הוא מביט למזרח, וכאשר הבעה"ב מביטים למערב הוא נותן להם "יישר-כח" וגם הוא מביט למערב, ויותר מזה הוא לא עושה כלום – לכן אני צריך לדבר על כך.

לשם מה זקוקים לעסקן אם לא כדי לדבר על "מיהו יהודי"?

מקיימים אסיפות ופגישות, ואיש לא מעלה על דעתו לדבר אודות "מיהו יהודי"!

ג. שאלתי משהו: למה אינך מרעיש בענין גזירת "מיהו יהודי"? וענה לי שהוא עסוק ("ביזי")! – במה אתה עסוק? עונה הוא – בדברים יותר חשובים. שאלתי אותו: האם ישנם דברים יותר חשובים מ"מיהו יהודי"? אזי הוא הודה בעצמו שאכן אין דברים יותר חשובים מ"מיהו יהודי" – וא"כ מדוע אינך מדבר ע"ז? עונה הוא – זה לא "אקטואלי", או בנוסח אחר: זה לא "פופולרי"!... ואח"כ הוא טוען: מדוע לדבר על ענין שבין כך אי אפשר לפעול בו מאומה? ומביא רא' ממני – שאני הרי כבר מדבר על "מיהו יהודי" חדשים רבים ולא פעלתי מאומה, וא"כ מדוע עליו לבבז את זמנו בדיבור ע"ז, מספיק שאני מבבז את זמני!...

אבל בתורה ישנו דין "הוכח תוכיח את עמיתך"⁵ – "אפילו מאה פעמים"⁶ שעל עניני תורה צריכים להוכיח מאה פעמים – לא פעם אחת ואפי' לא שלשה פעמים, אשר בג' פעמים הוה חזקה, ע"פ תורה – זה דבר חזק, אעפ"כ הדין הוא שצריכים להוכיח לא ג' פעמים וגם לא ג' פעמים ג' ואף לא עשר פעמים ג' וגם לא שלשים פעמים ג' – אלא למרות שהוא הוכיח כבר 99 פעמים, עליו להמשיך ולהוכיח.

ויתירה מזו: אפי' כאשר בתוכחתו הראשונה לא היה חסר מאומה [שהרי אם הי' בה חסרון, הרי זה לא נקרא שהוא הוכיח אפי' פעם א'], והוא הוכיח 99 פעמים בשלימות, וזה הי' עד כדי הכאה כו' עם כל הענינים, והיו אלה "דברים היוצאים מן הלב" – בכל-זאת מוטל עליו החיוב ע"פ תורה להוכיח בפעם המאה – "מאה פעמים".

דיברתי על כך כמה פעמים, ורשמו זאת [..]. אך בזה זה נשאר! לשם מה דיברתי אם לא כדי שיתקיים בפועל ה"הוכח תוכיח את עמיתך אפילו מאה פעמים"?!...

אלא שהיתה אצלי חקירה האם כוונת הגמרא היא עד "מאה פעמים" ולא יותר, או הכוונה גם יותר מ"מאה פעמים"... לפועל אינני סופר את השבתות שבהם דיברתי על כך ומתי כבר תגיע השבת המאה ("דער הונדערטער שבת") – אלא זוהי פשוט חקירה בנגלה האם הכוונה ב"אפילו מאה פעמים" היא רק ל"מאה פעמים" [פחות מ"מאה פעמים" בטח שזו לא הכוונה, אלא השאלה היא: האם אחד שכבר הוכיח "מאה פעמים" יכול כבר ללכת לישון (ואם הוא "מתמיד" – לשבת ללמוד), או שהכוונה אפילו ליותר מ"מאה פעמים"?

אבל כל החקירה הנ"ל היא רק ע"פ נגלה, ובפנימיות הענינים ברור שכל זמן שהענין לא נפעל, והוא יודע שהענין עדיין לא נפעל, עליו להמשיך הלאה עד שיפעל את הענין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשל"א - בלתי מוגה)

(5) ככר לאדון (להחיד"א) לאבות פ"ב מ"ד.

(6) מט, ב.

(5) קדושים יט, יז.

(6) ב"מ לא, א.

מדוע אני הוא זה שצריך לדבר על "מיהו יהודי"?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. [.] בענין "מיהו יהודי" – רואים את כל הצרות הנובעות מכך שכותבים על גוי שהוא "יהודי", כדלהלן.

דובר כבר כמה פעמים על חידושו המופלא ("גוואלדיקער אופטו") של הרמב"ם¹ בענין זה, המבוסס על שינוי בלשון הכתוב² "כי יסיר את בנך מאחרי", אומר הרמב"ם ש"ישראל הבא על העכו"ם מסיר אותו מלהיות אחרי ה". כלומר, שלוקחים אדם שהי' יכול להיות יהודי והופכים אותו לגוי!...

בדרך כלל אין מציאות כזו, כי מי שנולד יהודי – נשאר יהודי לנצח, איך שהוא רק יתנהג, "ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא"³, ולא ניתן לשנות זאת [ניתן להרוג אותו, אך גם אז רק גופו נהרג ונשמתו נשארת נשמה יהודית]. וכך גם מי שנולד גוי – נשאר גוי.

משא"כ יהודי שיש לו עסק עם אשה גוי', הוא גורם ש"יסיר את בנך מאחרי" – "מסיר אותו מלהיות אחרי הוי" – היתה צריכה לרדת לעולם נשמה יהודי' בגוף של יהודי, ובמקום זה הוא עשה – רחמנא-ליצלן – גוי, צורך ישראל, כמבואר בספרים מה יוצא מילדים כאלו – ההיפך הגמור מבטחון של יהודים!

כיצד מגיע כל זה? עי"ז שרוצים לומר על גוי שהוא יהודי, שדבר זה הוא היפך המציאות: כשם ששתיים ועוד שתיים הם לא חמש משום שהמציאות היא ששתיים ועוד שתיים הם ארבע, בדיוק כך לא ניתן לומר על גוי שהוא יהודי, כי גוי הוא גוי ולא יהודי!

ונמצא שבמקום שיתוסף עוד יהודי [שבזה הרי הם עוסקים בלהט – שיבוא עוד עולה ועוד מתיישב], נוסף עוד גוי ר"ל!

וכמדובר לעיל – אין פוצה פה ומצפצף! אף אחד לא אומר מילה על-כך, וכפי שאדמו"ר הזקן כתב בסוף אגרת הקודש: "געוואלד געוואלד"!

ב. [.] אבל ישנו ענין נוסף:

אין זה עניני לדבר על "מיהו יהודי", ישנם עסקנים בלויבאוויטש, יש עסקנים בעולם, ומדוע אני הוא זה שצריך לדבר על "מיהו יהודי"?

ודוקא בשבת, בהתוועדות חסידית, ובכך לבטל את זמנם של הנוכחים; לולא זאת מסתמא הם היו אומרים תהלים, או אוכלים את ה"צ'ולנט", "קוגל" או מאכלים ערבים אחרים, ענינים של עונג שבת כמ"ש⁴ "וקראת לשבת עונג" שזה ע"י "יין ובושר שמן" –

(1) הל' איסור פ"ב פי"ב ה"ז.

(3) סנהדרין מד, א.

(2) ואתחנן ז, ד.

(4) ישע"י צח, יג.

מחמת גודלו לא שמים אליו לב כדבעי.

ולכן, אף שכבר דובר בזה בעבר בקיצור עכ"פ, מדברים על כך עתה שוב, ובאריכות, בכדי לעורר את השימת-לב הראוי' לנס גדול זה.

ועוד ועיקר – ענין זה נוגע לביאת משיח צדקנו, וכדאיתא בגמ"ז, ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח . . אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבש"ע, ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך לא עשיתו משיח חזקי' שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח", היינו, שאף ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח", הרי מכיון שחזקי' לא שם לב **כדרוש** [היינו, שאף שודאי שם-לב, אבל לא הי' זה כפי הנדרש מחזקי' ("לויט דעם פארנעם פון חזקי'")] לנסים שהקב"ה עשה לו, לא זכה שמשיהו יבוא בימיו, היינו, שהוא יהי' משיח!

ומזה מובן לענינו, שנוסף על הענין דהכרת הטוב, שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי – שזה נוגע לזירוז **ביאת** משיח צדקנו!

ה. כל האמור הוא בהדגשה יתירה בעמדנו בסמיכות לחג החנוכה, שהרי פרסום הנסים בכלל שייך במיוחד לחנוכה, שבזה "כולם מודים" שצריך להיות "פרסומי ניסא"!

ובהמשך לזה – יש להחליט עתה בנוגע לכל עניני חנוכה, כולל עריכת התוועדויות חסידותיות גדולות בכל ימי החנוכה, באופן הכי טוב, הכי עמוק, הכי רחב והכי גדול,

ומתוך שמחה וטוב לבב.

ואפילו בנוגע לאלה ש"נבהלים" מהשם "פארבריינגען", הרי לא נוגע מהו השם שיקראו לזה, העיקר הוא המעשה בפועל – שיתכנסו ביחד כמה וכמה מישראל, ושידברו שם אודות עניני יהדות, והתעוררות להוסיף בעניני תורה ומצוות, וכמו-כן בהפצת היהדות, נוסף לקיום המצוות בפועל שיקיימו במשך ההתוועדות.

ו. וע"י הדיבור בעניני גאולה, זוכים לעיקר הגאולה, הגאולה האמיתית והשלמה.

ובפרט ע"י ההחלטות בכל האמור, שזה מוסיף עוד ענין בצירוף (צרפת) ובירור וזיכוך העולם, וממילא הרי זה מקרב עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלמה, ועד לתיכף ומיד ממש,

כך, שמתפללים תפילת המנחה ביחד עם אליהו הנביא זכור לטוב, אשר, "אליהו לא נענה אלא בתפילת המנחה"⁸ – בארצנו הקדושה,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁹, החל מרבותינו נשיאינו – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר המהר"ש, אדמו"ר נ"ע, ונשיא דורנו,

וכולם נמצאים ביחד עם משיח צדקנו בארצנו הקדושה, ובירושלים עיה"ק, **ובהר הקדש**, ותיכף ומיד ממש.

ובפרט אלו שמחליטים תיכף ומיד – להוסיף עוד יותר בכל הפעולות ומבצעי חנוכה, ביתר שאת וביתר עוז, ובתוספות אור!

(8) ברכות ו, ב.

(9) ישע"י כו, יט.

(7) סנהדרין צד, א.

* * *

בהמשך לשיחה, הבאנו בעמוד הבא יומן מיוחד המתאר את ההתרחשויות שאירעו בהתוועדות (מתוך "בית חיינו" 117):

בהכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על ניסיד". אחרי הברכה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "זאג שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת הניגון נתן הרבי לילד שארף שי' פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שי', התחיל לעודד בידו הק'. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה בהתוועדות על הפירמידה הגדולה שבמערב הזאל. ניתן הי' להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אד"ש לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודדו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות.

ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת"...

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון הימארי הצרפתי. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוק!... שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשיך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעליותא בעניני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטרי של 770.

בהמשך דיבר על כתבי-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרהו ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמוזנות. הקהל ניגן את ימאריש נפוליון וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרה"ח הרה"ג ר' מרדכי שי' בלינוב מוועד רבני ליובאוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז איער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראנצויזישער עולם?" [היכן הקהל הצרפתי?] הנייל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע - בשתי ידיו הק' יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני'. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא - ההמנון הצרפתי שהי' סמל לשחרור המדינה מעול מלכות - נהפך לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחדל מלשמש כהמנונה הרשמי של המדינה!

כהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשיך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הק' יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובה" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הק' יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה מכרכרים ומפזזים בכל עוז.

אין לתלות את עיכוב הגאולה בכך שבנ"י לא חיכו מספיק

ויה"ר שתומ"י נזכה "לישב בשלוה" בגאולה העתידה. ובפרט, לאחר ששניא דורנו העיד - ומעיד - שכבר צחצחו את הכפתורים, והיינו, שאפילו הכפתורים שהם טפל דטפל - המשמשים רק את הבגד וטפלים אליו [. . .] והוא (הבגד) משמש את האדם ובטל אליו - גם הם מצוחצחים כבר, ועד ש"כלו כל הקיצין" כדברי הגמ', ומכיון שהתורה אומרת כך הרי פסק-דין בתורה משנה מציאות - שנזכה תומ"י לביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים - במקום שבו בנ"י הם נשמות בגופים.

ואעפ"כ עדיין לא באה הגאולה, ואין לתלות זאת בכך שבנ"י לא חיכו מספיק - משום שכבר חיכו וחיו ("מ'האט שוין געווארט און געווארט און איבער-געווארט"), ומה שחסר הוא רק הרגע שלאחרי הרגע ההוה, שבו תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

(קטע מר"ד מהתוועדות ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תשנ"א - רשימת השומעים, בלתי מוגה)

פתגם בעל הגאולה שהתקיים כבר

ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!...

ולהעיר - שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אט אָט קומט משיח!" - בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.

[. . .] ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו - מהו הערך של "עיתונים" כשמדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! - אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן! אבל לאידך - מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(קטעים משיחת ש"פ וישב, כ"ף כסלו ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטרה ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

כאשר מתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות!

מלחמתם של החשמונאים עם היוונים היתה באופן של "גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים" כו'.

ולכאורה צריך להבין: מכיון שהם היו חלשים ומעטים, מהי אם-כן הסברה לצאת למלחמה?

דהרי, ממה-נפשך: אם הם סומכים על הקב"ה שיעשה להם נס - צריכים להתפלל להקב"ה ולומר תהילים וכו', אבל לא לצאת למלחמה; ואם מצד דרך הטבע - הרי במצב כזה שהם חלשים ומעטים, אין טעם (ע"פ טבע) לצאת למלחמה. וא"כ לא מובן, מדוע מלכתחילה הם יצאו למלחמה?

ובאמת ישנה גם דרך אחרת, כפי שהי' ביציאת מצרים, שהקב"ה אמר "ואתם תחרישון" - אף שהיו בידם כלי נשק, שהרי "וחמשים עלו בני" מארץ מצרים" ³, עד (כפי שמסופר במדרש⁴) שהיו ארבע כתות של יהודים שאחת מהם טענה שיש להלחם במצרים, וכיון שתורת אמת מספרת את-זה, מובן שלסברא זו הי' מקום, ואעפ"כ הקב"ה אמר להם "ואתם תחרישון";

אלא הענין הוא: כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלי" ומצוה ללכת למלחמה, הרי כשמתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות! אפי' אם זה לא מובן ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה - כיצד יתכן שיהי' טבע ולמעלה מהטבע יחד, שזהו לא רק דבר והפוכו, אלא שני הפכים יחד - אעפ"כ, כיון שמתתיהו כך ציוה, לא שואלים שאלות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב, שבת חנוכה, מבה"ז טבת ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

(1) מתוך נוסח ברכת "על הנסים" בחנוכה.

(3) שם, יג ובפרש"י.

(2) בשלח יד, יד.

(4) מכלתא שם עה"פ.

המדרים "דבר מלכות" ו' זמן הגאולה" מוקדשים

לע"נ אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די:

אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה' רות בת שרה - לזרעא חי' וקיימא

רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה' בת מינדל - לזיווג הגון

דוד יעקב בן מינדל - לרפואה שלימה בגשמיית וברוחניות ולזיווג הגון

ולעולוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' - לשנת הצלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה

ולזכות צבי בן חי' רחל - לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל בני משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

כעת הפיתוי לא יצליח!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום חפשי ללה"ק: מערכת "יחי המלך"

א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מ(האמור לעיל² -) הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוה" ואודות טענת בני" ³ שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" ⁴ העיקר לצאת מהגלות⁵.

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות" ^{5*} - ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? - כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בעצוקותיך?!

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייזן") ולגרום שיהי' בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף" ⁶ כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב לישב בשלוה, ומוטב יותר שתשאר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה (ח"ו)!!!

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים - כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו ("זיך געלאַזט איינרעדן") שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות - אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבע: "לישועתך קוינו כל היום", ובשבת ויו"ט: "ותחזינה עיינינו בשובך לציון ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי" ⁷, במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות - מבקשים לראות בעיני בשר שלהם "בשובך לציון ברחמים"!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו - שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה⁸, "אנא סימנא בעלמא"⁹, שבודאי הם כוונות אמיתיות - אבל אם מכוונים את הכוונות

(1) כש"ט הוספות סקכ"ז ואילך. וש"נ.

(2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

(3) ברכות ט, סע"א ואילך.

(4) לך טו, יד.

(5) שם סכ"ז.

(6) פרש"י בפרשתנו לז, ב.

(7) שבת י, א.

(8) ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע' כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.

(9) זח"א רכה, א.

(הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים!"

וכמו שכתוב במדרש תהלים¹⁰, והוא ברד"ק¹¹, בשבלי הלקט¹², ברוקח¹³ וכו' – שיהודי צריך **לתבוע** את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה¹⁴ **לתבוע**, שהוא **תובע** מתי כבר תבוא הגאולה!¹⁵

ועד שהחיד"א¹⁶ כתב, שע"י עצם הקיווי והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. וזוהי ההוראה שלמדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע (ה"קלוגניקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני⁴), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), **שצריכים** לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחר יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שה' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, ה' בא היצר ושואל את השאלה ומתרצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות!" לכן כותבת

(10) מזמור יא.

(11) סוף שמואל ב.

(12) דין סדר ברכת המזון סי' קנז.

(13) הל' תפלה סי' שבכ.

(14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ד"ה וכתב הרמב"ם).

(15) ראה "יחי המלך" גליון שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14.

(16) בספרו מדבר קדמות אות ק' ערך קיווי.

זאת התורה, בכדי לבטל ("באווארענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמוכן אצל הנברא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה ("וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב" בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) – "דבר ה'17" זו הלכה¹⁸ שקשור עם "דבר ה' זה הקץ"¹⁹ (כמובן מזה שהגמרא אומרת²⁰ שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה'17").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם – "בנערניו ובזקניו גו' בבנינו ובבנותינו"²¹,

וישנו ה"רכוש גדול" – "כספם וזהבם אתם"²² כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה²³, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁴, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוישע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גו' בארץ מגורי אביו"²⁵ באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא²⁶, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאתהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(17) עמוס ח, יב.

(18) שבת קלח, ב.

(19) שם.

(20) שם.

(21) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

(22) ישע"י ס, ט.

(23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך. ובכ"מ.

(24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

(25) פרש"י שופטים שם.

(26) ראה ס' הערכים-תב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. ויש"ו.

